

СМЕХЪТ МИ УМРЯ

Спомням си, че някога много се смеех, то плачът и смехът ми бяха на носа, ама... За всичко се смеех, Срецах приятели, познати и хора, които също се смееха. Колегите се смееха от сутринта, та чак до края на работния ден. Сега пак виждам хора , познати, приятели, неznam кои точно да нарека приятели в тези времена , ама... и те не се смеят. Усмиват се – да, но не се смеят и не казват нищо закачливо и весело. Понякога , рядко ми се случва да седна с някого на приказка или на кафе, но като тръгнат едни разговори, само за интриги, политика, клюки и болести, които даже не съм чувала. Никой не се смее звънливо и заразително, чак сълзи да има в очите си от смях. Май затова не се събирам много, много с хора, то и много хора не виждам , де , ама това е друга работа. Ей, тука през екрана се правим на лоялни, обичаме се, без да говорим и незнаем кой колко се смее. Смее се, не смее – щрак иконката и толкова , и разбира се отсреща човекът е доволен - разсмял е някого. Тъй, де .. Ама знаем ние, умни сме, мъдри – пестим си енергията само за себе си, не я обменяме, щото да не ни нарекат енергийни вампири. И да не ни завиждат, нали така? И на какво да ни завидят? Ах...? На намусените физиономии ли, на очите без искри ли ? То като няма смях в очите ми, на какво да ми завидят? Тъй , де.... А някога не се страхувахме, незнаехме кой е вампир и кой не е, смеехме се на поразия. Погаждахме едни такива номера, а вече бяхме зрели хора, не беше много отдавна, смееше се прекараният с номера , а заедно с него се смееха и творците на номера даже мога да напиша книга пълни с номера и закачки от едно време. Всеки ден по план в края на работния ден си разказвахме вицове, не ги четяхме във ФБ и бяха по –весели и по- умни. Тук ми се виждат доста тъпи, като няма кой да ми каже виц или аз да му кажа, усмивам се сама, мълчаливо като лудите. Слагам го на стената си и вие да се смеете мълчаливо, без глас, ей тъй... Чакай, да не си помислете, че аз се смея с глас и се превивам от смях? .. Ех, запазила съм нещо от смеха си – усмивката, която стои залепена винаги на устните ми.

И представяте ли си, чак вчера разбрах, че моят Смях май е умрял, убит е, да, убит е! Много се стреснах много, още малко и ще се разплача. Тъжна работа! Разбрах и кои са убийците, ама не мога да ги съдя и затова ги проклев: – „ Нека Господ ги съди и да ги прати в Дантевия ад!“

За да се успокоя си измислех една молитва за моя Смях, нали съм му много благодарна , докато беше жив бях весела, щастлива, разговорлива и всичко ми вървеше леко и приятно. Всички проблеми решавах с лекота.

Та по този скръбен повод реших да ви попитам – вашият Смях жив ли е? Ако е жив , пазете го като зеницата на окоето си, щото аз не разбрах кога умря и кога го убиха. За всеки случай, ако не се признаете, че вашият Смях си е отишъл преждевременно убит, може би, а тъжите за него, ето моята молитва, може да ви послужи пък. Молете се, дай Боже да възкръсне. Амин!

„Дай, Господи, прошка на греховете на моя Смях. Отишъл си преди мен с вяра и надежда да възкресение, докато още мога да се смея и непременно да ми го върнеш. Чуваш ме, нали, Господи? Не е грешен моят Смях, не е.. сигурно и Ти си го разбрал, нали? Затова те моля да ми го върнеш! Та като ми го връщаш, нека бъде по-силен, по-весел, по- закачлив и по-щастлив! Амин!

Твоя рабиня Дими

И да си призная съвсем искрено, нали сме си свои с вас, приятели, празнуваме заедно празниците си, показваме си всичко, хвалим се и т. н. отплеснах се, извинете! Много ми липсва моят Смях, липсват ми хората, които могат да се смеят спонтанно, заразително, липсват веселите хора и хора с широко скроените души, които само със смях могат да изградят стълби до небето.

Дими Борисова

13.04.19 г 22.31 ч